

Andrzej Korycki, Ostatni trolejbus

A kiedy nie sposób już płynąć pod prąd
Nie sposób już wyrwać się z matni
Niebieski trolejbus zabiera mnie stąd
Trolejbus ostatni
Mój promie północny, żeglujesz przez noc
I nie dbasz: głęboka czy płytka
Gdy zbierasz nas wszystkich - idących na dno
Z bulwarów rozbitków
Ach, otwórz podwoje: przechodzień czy gość
Ja wiem, że tonącym wśród nocy
Ktoś z twych pasażerów, z załogi twej ktoś
Udzieli pomocy
Jam z nimi już nieraz uchodził od klęsk
Jam ramię ich czuł przy ramieniu...
A jednak naprawdę w milczeniu jest sens
Jest dobroć w milczeniu
Ucieczko przegranych, gościnny twój próg
A Moskwa jak rzeka wezbrana
I ból co od rana pod skronią się tłukł -
Ustaje do rana